

Pos. 173—180 (160—165). Skind og Huder.

Skind og Huder, uberedte. Ved Behandlingen af denne Position er der i Afdelingen opstaaet Spørgsmaal om, hvorvidt der kunde være Tale om at belægge de finere uberedte Skind for Bundertmagere, der anvendes til meget kostbart Pelsværk, med Told. Som bekendt har Folketinget i sit Forslag af 1889 foretaget en saadan Sondring, idet Bæver-, Alder-, Chimilla-, Maar-, Kærtz-, Sobel-, Sortrøve-, Blaarøve- samt Odderskind ere ansatte til en Told af 1 Kr. pr. Pd., jfr. Pos. 138. Efter Konference med de Jagtyndige er Afdelingen imidlertid bleven enig om, at Folketingets Sondring maa opgives, da det for Toldopsynet vil være umuligt at skelne de ægte, virkelig kostbare Skind fra de ved Farvning imiterede simplere Skind. Der er det særegne ved Bundertmagerhaandværket her i Landet, at Bundertmagerne aldeles ikke mere give sig af med at berede Skindene. Beredning af Bundertmagerkindene kan ikke svare Regning, hvorfor nu alle Skind for Bundertmagere indføres beredte, og Bundertmagerens Virksomhed indskrænker sig herefter til Fremstillingen af Konfektionsartikler af Skind. Man finder ingen Anledning til ved en Toldreform at yde en Beskyttelse for Tilberedningen af Bundertmagerkind, da en saadan i en længere Række ikke har fundet Sted her i Landet, og det altsaa vilde være næsten det samme, som om man ved en Toldbeskyttelse kunstigt vilde fremkalde en ny Virksomhedsgrem.

Alt andet, herunder crouponeret Læder (o: Saalelæder i Kærnestykker).

Med Hensyn til Garvernes Standpunkt til Sagen henvises til den af Haandværkets og Industriens Toldudvalg udarbejdede Fremstilling (Bilag 95, Tillæget Side 376—378).

Af Garvere og Fjeldberedere fandtes her i Landet i 1890 1,143 imod 1,003 i 1880. Haandværket er altsaa i nogen om end ikke betydelig Vækst. Indførselen har derimod været stærkt stigende, navnlig af Saalelæder, af hvilket der er klareret til Konjum i 1889 788,000 Pd., i 1894 1,234,000 Pd. Haandværket er navnlig i een væsentlig Henseende uheldigt stillet overfor det konkurrerende Udland, idet der her i Landet langtfra produceres af den Garverbarf, som der er Brug for, og store Kvantiteter derfor maa indføres, hvorved den kommer til at staa vore Garvere i meget højere Pris end Tilfældet er for de farligste af deres Konkurrenter.

I 1863 har man ikke haft Opmærksomheden henvendt paa Indførselen af Saalelæder i Kærnestykker, og som Følge deraf indeholder den nugældende Toldlov ikke nogen Sondring mellem dette og hele Huder. En saadan Sondring maa imidlertid anses for at være retfærdig, naar man tager Hensyn til Værdien. Saalelæder i Kærnestykker koster Kr. 1,50—Kr. 1,60 pr. Pd.; en Told af 25 Ore pr. Pd. vil altsaa blive 16 pCt. af Værdien. Prisen paa hele Huder er Kr. 1,10—Kr. 1,15 pr. Pd., og en Told af 15 Ore pr. Pd. udgør 13 pCt. af Værdien. Bevares man den nuværende ensartede Told paa disse Varer, vil Procentforskellen blive meget betydelig.

Handskeskind. Af disse Skind haves kun Raastoffet til de saakaldte Badskeskind her i Landet, medens Skind til Glacshandsker maa indføres fra Sydtyskland og Østrig. I uberedt Stand er Fragten fra Eksportlandene for 1,000 Skind, der veje ca. 1,400 Pd., 90 Kr. Garves Skindene i Tyskland og Østrig og indføres hertil i garvet Stand, bliver Fragten for de 1,000 Skind, der da veje 300 Pd., kun 12 Kr. Kommer hertil den nugældende Told for den færdige Vare af 8 β pr. Pd. = 48 Kr. for 300 Pd., kan den færdige Vare altsaa indføres for 60 Kr. mod 90 Kr. for den raa Vare. Med den foreslaaede Toldafsats af 25 Ore pr. Pd. bliver Forholdet 87 Kr. mod 90 Kr. Prisen paa Glacskind er ca. Kr. 6,50 pr. Pd., en Told af 25 Ore vil altsaa kun udgøre ca. 4 pCt. af Værdien.

Søvrigt henvises til Fremstillingen fra Haandværkets og Industriens Toldudvalg vedrørende Hvidgarveriet (Bilag 98, Tillæget Side 392). Den i Fremstillingen foreslaaede